

[Viggo Starcke.]

til den nuværende tilstand ikke ligger i befolkningens manglende dygtighed og produktionskraft, men hvis den ligger i fejlpengepolitik, hvor det er regeringen og det høje ting, som har ansvaret, så er det da urimeligt at mishandle den uskyldige befolkning til tak for dens dygtighed i stedet for at rette opmærksomheden mod de fejl, man selv har begået.

Den samling af forslag, som den højtærede finansminister har fremsat, fjerner, såvidt jeg kan se, ikke årsagerne til fejlen i pengepolitikken, ikke årsagerne til pengeudpumpningen. Den opsluger måske kun noget af den udpumpning, der er skabt.

Nu ved vi fra tidligere lejligheder — mærkeligt, at man ikke har opfattet det tidligere — at skatter giver højere priser, og de højere priser giver højere pristal, og det højere pristal giver højere lønninger, og de højere lønninger kræver flere skatter, og så fortsætter skruen op, som vi har set. Dette kan ikke blive ved, og derfor foreslår den høje regering nu, at disse nye skatter, som vil give højere priser, holdes udenfor pristallet, dog kun midlertidigt, idet der efter regeringens forslag udbetales obligationer, som skal virke som en slags tvangslån, og disse obligationer skal forrentes med 5 pct. Hvem skal egentlig forrente dem? Er det ikke befolkningen selv, der skal betale disse renter, og bliver det ikke i realiteten sådan, at når disse tvangslån til sin tid skal udbetales med renter, så er pengene der ikke, og så skal man først hente disse penge i nye skatter ude hos befolkningen, for at den kan få sine egne penge igen? Er det ikke at gøre nar af arbejderbefolkningen? Er det ikke bluff? Befolkningen er ved at blive rasende og med rette.

I den sidste tid har det været sådan, at i gode tider forøger staten sine indtægter og sine udgifter, skatterne går op, og i dårlige tider sætter staten ikke udgifterne ned, men tager endnu flere skatter, og gennem en fortsat række af inflationer og kroneforringelser kommer krise på krise med stadigt voksende skatter. Skyldes det udygtighed, eller skyldes det uvidenhed, eller er dette en bevidst politik? For hvis det er bevidst politik, kan man måske finde forklaringen i den højtærede økonomi- og arbejdsministers „Fremtidens Danmark“, fordi skatter

er en socialisering af indtægten. Det, som egentlig ligger bag denne politik, er måske en bevidst socialisering af borgernes indkomster, af deres forbrug, en socialisering af opsparingen og socialisering af investeringen, simpelthen en socialistisk langtidsplan for en socialisering af samfundet over skatterne.

I den forrige regerings periode pumpedes der 500 mill. kr. ud i omsætningen, og to nuværende oppositionspartier, venstre og de konservative, har stemt for de allerfleste af de love, der har ført til den nuværende situation.

Så er spørgsmålet: Hvad skal man gøre, hvad er midlet? Jeg tror ikke, at midlet ligger i den serie lovforslag, som den høje regering har fremsat her, og jeg tror slet ikke, at så store foranstaltninger er nødvendige. Folk kan jo ikke bruge pengene mere end een gang. Når landbruget har haft en dårlig høst sidste år, er landmændene så fornuftige, at de allerede nu nedsætter deres forbrug; det sker ganske automatisk og ganske selvregulerende, det behøver regeringen aldeles ikke at gribe ind i.

I 1949 fremsatte retsforbundet forslag om skattestop. Det havde været godt, om det havde været gennemført. I de forhandlinger, som fandt sted i 1950 og 1951 under den daværende krise, foreslog retsforbundet, at pengeudpumpningen og derigennem kreditovertrækket og udpumpningen af købekraft gennem billige byggelån skulle standses, at der skulle lægges et større ansvar på bygherrerne, at der skulle finde større afskrivninger sted, at der skulle forrentes efter markedsrenten, og at tilskudsordningerne skulle bringes til ophør. Vi foreslog, at der skulle gennemføres streng offentlig sparsommelighed. Vi indbød allerede i 1949 de andre partier til forhandlinger om en streng offentlig sparsommelighed. Det skulle gøres gennem fælles forhandlinger, så ikke det ene parti kunne spille det andet parti ud imod det tredje og sige: æh, bæh, de vil skære ned dér, og de vil skære ned dér.

Den sparekommission, der blev nedsat, var noget i retning af en farce, idet den kun pegede på 21 mill. kr.s besparelser. Nu rejser det ærede medlem hr. Erik Eriksen; det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen